

‘Gewoon Brenda’: zaterdag stappen, zondag kampioenen

Badmintonster (‘Boem-boem’) Brenda Beenhakker was een a-typische topsporter. Ze trainde net zo hard op de dansvloer als in de zaal.

Remco Kock

Nijmegen

Lang geleden, een interview”, glimlacht Brenda Beenhakker, die de spotlights vroeger ongemakkelijk vond. „Ik dacht dan: ik ben gewoon Brenda. Ik kan een beetje badmintonnen, meer niet. Aan de keukentafel in Nijmegen blikt de geboren Arnhemse (44) terug op een succesvolle badmintoncarrière. Achtmaal werd ze Nederlands kampioen, waarvan vijf keer in het enkelspel. In 2002 won ze brons op het EK. Geen prestaties waar ze als kind van droomde, toen ze als tienjarige met badminton begon.

„Zo, dat is een talentje”, zei Ome Piet, zoals iedereen mijn eerste coach in Arnhem noemde. Mijn ouders en ik wisten helemaal niet dat badminton een wedstrijdsport was. Sterker, toen ik begon kende ik het woord badminton niet. Ik zei tegen mijn ouders dat ik op tennis wilde, maar ik bedoelde badminton.”

Amper een jaar nadat ‘het talentje’ met badminton begon, werd ze Nederlands jeugdkampioen. „Mijn ouders hebben me nooit gepusht, wel geweldig ondersteund. Mijn vader was taxichauffeur, letterlijk en figuurlijk, want hij bracht me overal naartoe.” Toch was Beenhakker ‘geen prototype’ topsporter. „Op mijn zeventiende werd ik op zondag voor het eerst Nederlands kampioen (in 1995, RK), terwijl ik zaterdagavond gewoon was gaan stappen.”

Lachend bekent ze dat ze haar sociale leven ook belangrijk vond. „Ik zat in de Nederlandse selectie, trainde op Papendal, maar ging geregeld uit op de Korenmarkt. Mijn trainer, Louis Coene, wist ervan. Hij zei: jij hebt dat nodig. Mijn collega’s vroegen wel eens: Brenda, hoe doe je dat? Ik had er, ondanks de wijntjes, geen last van. Eerder andersom: door het plezier stond ik minder gestrest op de baan. Het gaf me energie.”

Ze vertelt over een verplichte, jaarlijkse topsportkeuring. „Er werd van alles gemeten. Die arts bekeek de resultaten en zei: ‘Brenda, wat ben jij aan het doen?’ Toen schrok ik even. Daarna zei hij: ‘Je bent ongelooflijk fit!’ Tja, dansen is ook sporten, hè? Eigenlijk trainde ik overdag en ’s nachts, haha.”

Hoewel zij keihard trainde, was een leven dat alleen om badminton draaide niks voor haar. „Ik deed er altijd dingen naast. Ik zat op het CIOS, wilde tennistrainer worden. Daar stopte ik mee omdat tennis mijn badmintontechniek kon schaden”, zegt ze. „Joop Alberda was technisch directeur bij het NOC*NSF. Ik zat in de nationale selectie, maar werd niet naar alle internationale toernooien uitgezonden. Dat heb ik twee maanden geprobeerd, maar het bleek voor mij niet te werken. Fantastisch om de halve wereld te zien, maar de hele dag met badminton bezig zijn, en over niks anders praten.”

Beenhakker deed het op haar manier, en met succes. „Van 1997 tot 2000 werd ik vier keer op rij Nederlands kampioen. Mijn kracht was mijn kracht. Ik was fysiek sterk. *Boem-boem-Brenda* schreven de media, inderdaad.” Het sportieve hoogtepunt was het EK in 2002. „In Malmö. Alles klopte daar. Ik was goed voorbereid en topfit.”

In Zweden was het goud voor Yao Jie, een tot Nederlandse geneutraliseerde Chinese. Door de entree van Jie en Mia Audina, een Indonesische die met een Nederlander huwde, verloor Beenhakker haar abonnement op de Nederlandse enkeltitel. „Yao en Mia waren wereldtoppers, afkomstig uit echte badmintonlanden. Aardige meiden. Het was wel even wennen, ook omdat zij qua randvoorwaarden meer voor elkaar kregen.”

In 2006 zette Beenhakker, toen 29, een punt achter haar topsportloopbaan. „Ik heb altijd gezegd: ik doe het voor mijn plezier. Dat werd minder,

het was klaar. Ik stopte tevreden. Dankzij het badminton heb ik de wereld gezien, van alles meegemaakt. Toernooien in Azië en Indonesië, waar mensen helemaal gek van badminton zijn.” De Olympische Spelen haalde ze niet. „In 1996 was ik dichtbij kwalificatie voor Atlanta, maar ik kwam net tekort.”

Terugkijken doet ze zelden. „Een tijd terug ruimde ik mijn bekertjes op. De meesten heb ik aan Smashing gegeven, de club waar ik training gaf. Met een nieuw plaatje erop kun je ze weer gebruiken. Ik weet hoe blij ik vroeger was met een beker. Dat ik eens een geldprijs kreeg, maar geen beker! Van dat geld heb ik een beker gekocht. Ik was bloedfanatiek, wilde op de baan altijd winnen en daarbuiten leven. Beide is me gelukt.”

Ik wilde op de baan winnen en daarbuiten leven

– Brenda Beenhakker (44)

▲ Brenda Beenhakker en dochter Liv, die liever gaat voetballen dan badmintonnen. FOTO PAUL RAPP

◀ Brenda Beenhakker in actie voor Culemborg Badminton. ARCHIEFFOTO WIL- LIAM HOOGTEYLING

Dochter Liv voetbalt: ‘Niks leuker dan je kind zien genieten’

Na haar badmintoncarrière ging Brenda Beenhakker SPW (sociaal pedagogisch werk) studeren. „Ik ben in de kinderopvang gaan werken, dat doe ik nog steeds.” Ze bleef bij het badminton betrokken als trainer. „Ik heb eerst op eredivisieniveau gecoacht, maar tegenwoordig train ik op een lager niveau. Waarom? In de eredivisie draait het om details, terwijl je jeugd en beginners echt wat kan leren. De dankbaarheid na een tip is groot. Dat vind ik gewoon leuker.” Beenhakkers 7-jarige dochter, Liv, zal niet in haar voetsporen treden. „Ze heeft wel gebadmintonnd, maar vond het alleen leuk als ik haar coach was. Ik sta er hetzelfde in als mijn ouders vroeger: sporten draait om plezier. Liv voetbalt nu, bij SCE. Ik vind het heerlijk om te gaan kijken. Niks leuker dan je kind te zien genieten.”